

Стоянка. Дотрѣбвала ми е пѣсничката ти!

Илийчо. Мамо, защо правишъ така? Ти си останала слѣпа и насъ ли искашъ да оставишъ слѣпи?

Стоянка. Каква полза има отъ твоето четене?

Илийчо. Каква полза ли казвашъ? Срамота е тѣй да приказвашъ!

Стоянка. Вчерашно дѣте, взело да ме учи.

(Влизатъ Славка и Иванка, като се обръщатъ къмъ Илийча).

Славка. Бате, научихме гласа на новата пѣсничка.

Илийчо. Ха, изпѣйте я, да чуя научили ли сте гласа ѝ добръ.

Славка и Иванка. (Запѣватъ).

Я кажи ми мила птичко,
Защо днеска тѣй мълчишъ . . .

Илийчо. Слушайте, пъкъ азъ ще издекламирамъ пѣсничката.

„Отъ кога ни е родила,
Безъ умора всѣки часъ,
Денемъ, нощемъ, майка мила . . .

(Слѣдъ това колѣничатъ около майка си).

Илийчо. Мамо, нима не ти е драго, когато слушашъ, какъ ние пѣемъ и се веселимъ? Нима не се радвашъ на всичко туй? Кажи, майко!

Стоянка. (Като ги прѣгръща). Охъ, дѣца, не слушайте, какво си ние приказваме, за-